

МИЛИЦА

Новаковић

Слика као дах живота

СЛИКЕ ДОСТОЈНЕ РУКЕ

*Сликама из љубави,
тако верујем да она заиста постоји.*

Бранка Ж. Лазић

Пред овим сликама стало је време које памти стварност, склад, несклад и противречности. Али, из њих дотиче љубав која брише горке странице бесмислености, јер слике нису мајка тескобе, нису ни онда када показују своје сузе. Иза њих стоји уметница, Милица Новаковић.

Видим је. За све нас она је ликом утопљена у боје које показују њена, с разлогом, променљива осећања. То је лична једначина коју она једино кроз уметност решава.

И није случајно слици ока, на пример, његове дубине у коју се Милица спушта кичицом и душом, дала име „Време“. Велико око времена, једно, које нас гледа, јер друго је окренуто ка простору у коме је остао живи рукопис материнства исписан ликовним параграфима недељивости и (не)одвајања.

Произведен бол због ружног, неморалног и неприродног, сведен је у говор зенице која наткриљује атлас плавог простора: воде, неба, душе... Све то дотиче дух, физички и уметнички, једнако, наше уметнице чија се душа не поковава.

Под утиском да искаче из ватре осећања коју као застор смиче, уочавамо христолико биће (да ли је то аутопортрет тренутка, можда?) скамењено од бола. Предстоји процес уметничког „оживљавања“. Деца, њих троје, чије је присуство мелемно за оно што се дешава, овде су душа уметности која чини чудо у ослобађању заробљене мајке из таме.

Пратећи склад боја са унутрашњим стањем бића, Милица ствара логиком тренутка који превазилази, а не скрива сентиментално осећање и носталгију, што опет подразумева посебну енергију храбрости. Сликарка — храброст, назвао бих је тако, својом стваралачком руком изражава топлоту и нежност и у оквирима изворности стања „покушава да одреди правац својој судбини“ (Душан Лађевац), али не на начин бесмислене фактичности већ на уметнички зрелу датост сведочења о садржају слика и пожељном присуству у њима.

Ако има лагодног сликања, нема лагодног осећања. Сликање је живот и све оно што проживи уметник, проживи и слика. Пример те стопљености јесте „Незауостављива“ у којој долази до отварања небеса и утробе земље. Ми присуствујемо појави жене светице која, окована ланцима, у руци држи своје срце и њиме залива оно што је из ње израсло. То је молитвена љубав, вера у опстанак свега што волимо. И овде је присутан симбол тројства (три биљке). Везане руке нису одсутне, како Милица Новаковић каже: „Оно што не можемо заштити рукама, чувамо својим дахом, сећањем, надом, молитвом.“ А жена, као да је изашла из небеске материце, огрнута облацима и хаћином од божијег платна, постаје светлосна јединица божанске суштине. Све оно што је при том изговорила записано је у бојама док се преливају за текстом молитве.

Естетика слика Милице Новаковић чини њена остварења пријемчивим за посматрање и чулно опажање. Она је пре свега сликар реалиста који у свом концептуалном принципу има савремени, нов поглед. Кроз тематски оквир слике позитивно решава преламања између боје и светлости и често проблематизује однос између видљивог и представљеног. Погледач ових слика, посебно онај који слику чита или дочитава, има доживљај да ово сликарство није само од занатске руке него је то и тројни дијалог: уметник, платно и посматрач.

Љубав је често мајка заблуде и маћеха истине. Наша сликарка, ма колико свог срца даривала тим унутрашњим осећањима, осликала је нескривену „заблуду“. Лепота лика, портрет, и белина одежде, који плене душу смотреника, замка су приказана кроз паукову мрежу у чијем понору вребају душогрисци. А све је стало у један рам, не ради уметничког обликовања, већ је то начин приказивања тескобе, која да би изгледала превидљива, има поруке у дуборезу нејасног писма ником написаног. Она је себи физички њихала три живота као богатство у свом душевном огледалу. Дакле, бива Богу као заштитнику, мајком, и утолико је ближа.

Ту Божију руку видимо у слици „Рука спаса I“, читавајући и божанску уметност да је жена, као и свако друго биће достојно себе, само „ЈЕСТЕ“ (Тодор Стевановић). Она је земља, стабло светлости и снаге, а то је довољно да сруши све предрасуде о њој самој. Они што би од ње да откидају делић душе жилице корена, заборављају да кидају само себе, јер Божије биће расте из бола коме се опире и сенком („Непоколебљива“)

„Жена дрво“ осликана је на начин који показује да биће које има чврст додир са тлом, прелази из митског у нове димензије трајања. На врло занимљив ликовно-уметнички начин приказана је анатомија (човека) жене и стабла у стапању, у израстању из једног у друго стање. И овде, сликарка Милица Новаковић, показује да је уистину мајстор кичице и мудрац стваралачког смисла који тражи много студиознија тумачења од овог мог скромног осећања при сусрету са првом поставком њених слика, а то је за мене велика част.

„На нашим никад угашеним просторима, и овим нашим тужним животима, Мајка је и ЧОВЕК и ЖЕНА, и ВРЕМЕ и ИСТОРИЈА, једино што после највећих страдања, остане цело и нетакнуто“ (Бранислав Бојић).

И овде је, достојна руке спаса, проговорила Мајка – сликарка, Мајка храброст. „Можете ме ранити, али ме не можете одвојити од мене саме.“ И нису.

Свака слика Милице Новаковић има симбол Мајке, Мајке Творитељке и Мајке Србије. Она је остала без родитељке са непуне три године, Србији се вратила после боравка у Грчкој и Емиратима. Ране свог рода осликала је у „Погледу са Кошара и Паштрика“ где је младост крв светосавске остављала у свети храм наше молитве и заклетве иконописан својим животима. Залуд су њихове мајке чекале да се Они – иконе, врате а нису. Остали су на прагу Србије заувек да чувају наше душе од покора злотвора. Орао сунца, вере и слободе је дух виноу небом а мајке молитвено, без клетви, верују да ће њихови светлости и тамо где се тама обнавља. Дирљива је ово слика Мајке светих ратника који воде дијалог са светитељем, верујући да живи дух у ликовном смислу није смрти подложен. А мајка заглавана у месец држи поруку у боци на којој пише: „Остали смо овде са вером да ће љубав пронаћи пут.“ Месец као облутак још једне светости и светлости надгледа „куда јури мисао са пером или четкицом у руци и шта то хоће онај што слика да представи“ (Миодраг Ђукић).

Ход по личном биографском времену само је део духовног и уметничког кретања Милице Новаковић, слика „Ход по води“.

Њена светлост, доброта и љубав изражени и кроз уметност чине је незауостављивом, рађа се увек као феникс. Верује у заједништво и друге руке, свесна да „жена стоји на мушкој руци“, а човек на њеном срцу, ако то разуме. Зато она верује у љубав, али нека о томе говори собом кроз своју песму:

ХОД У НЕПОЗНАТО

Жена корача
по површини мора,
не зато што је свемоћна,
већ зато што не зна
другачије да воли.

На хоризонту је вулкан,
њен некадашњи дом,
сада сећање
које још увек тиња.

Он је симбол онога
што је спалило тло
под њеним ногама,
али и онога
из чега је настало ново.

Из пепела бола
изникла су три света,
три планине
које је подсећају
да ништа није изгубљено
што је рођено из љубави.

Она не тражи повратак
ни опроштај.

Она само иде.
Ходе ка ономе што воли,
иако зна да можда
никада неће стићи.

Верује да се љубав
која једном настане
из истине,
никада неће потопити.

**Милица Новаковић,
Београд (1981)**

А сад нешто лично: Слика „Ход по води“ и истоимена песма, настали су као „повратак“ Индијском океану и потомцима, који су остали у Дубаију. „Три света и три планине“, које наша уметница приказује кроз божанску љубав, јесу њена деца са симболом честитог броја 19. Наиме, сви су рођени по датуму 19, дакле истог дана у својим годинама. Ништа није случајно јер овде је стварност поменутог броја Божанска благодат. А уметница Милица Новаковић је суфи, дакле уметност одражава њено стање, не представља „ништа што није (...)“; и кад ћути понашањем објашњава то стање (по мислима египатских мудраца) али не кида везе са онима који су видљиви њој и њеној уметности. Њена парадигма мишљења и осећања исказана је из свести стварности, нема ничег ту спонтаног.

Зато уметнички и биографски знатижељно, стојимо пред сликама Милице Новаковић и закључујемо да „не гледамо само ми слике, већ слике гледају нас“ (Душан Матић).

Милијан Деспотовић
У Пожеги,
25. марта 2026.

ФЕНИКС

Три жене,
три времена исте душе,

Једна плеше на ивци
сећања
међу сенкама прошлости
док свака линија
њеног покрета говори —
Преживела сам
и то је довољно.

Из крила друге жене
капље светлост,
не ватра, светлост
која више не тражи
осећања
већ смисао.

Трећа жена хода тихо
са главом благо погнутом,
али не у поразу.
Она одлази зато
што зна да више нема
шта да тражи
тамо где је све дала

Заједно чине круг живота
раста.

Ово је слика о жени
која је једном ћутала
да би преживела,
а сада ћути
јер је пронашла мир.

**Милица Новаковић,
Београд (1981)**

Незауостављива

Мајка воли
и када не може
да додирне.
Иако спутана,
наставља
да даје живот ономе
што је из ње
израсло.

Залива биљке
сопственим срцем
даје себе у целости,
без очекивања,

То је љубав
која не тражи узврат
већ веру

да оно што воли,
опстане.

Означава тренутак
Прихватања.
Љубав се не мери
близином,
већ снагом
којом преживљава
кроз одсуство.

Оно што не можемо
заштитити рукама,
чувамо својим дахом
сећањем,
надом,
молитвом.

**Милица Новаковић,
Београд (1981)**

СЛИКА КАО ДАХ ЖИВОТА

Мој циљ није да стварам савршене слике. Циљ ми је да прикажем живот, онакав какав заиста јесте: рањив, непредвидив, нежан, болан и прелеп у исто време. Сликам емоције које људи често скривају, страх, стид, чежњу, бол, тугу, али и наду, опроштај и поновни почетак. Верујем да се прави живот налази управо у тим нијансама између таме и светлости, у несавршенству које нас чини људима. У мом раду, мајчинство заузима посебно место. Деца су огледало свега што јесмо и свега што желимо постати. Кроз њих учимо да љубав није поседовање, већ разумевање и присутност, да снага не значи увек бити чврст, већ бити присутан у тишини и у слабости.

Кроз своје слике покушавам да одговорим на питања на која нема одговора, да покажем да није страшно грешити, већ да је грешка пут ка сазревању. Као и на платну, свака линија, и она погрешна, постаје део целокупне лепоте. У животу, као и у уметности, ништа није изгубљено; све се може претворити у смисао, ако се посматра срцем.

За мене је сликање постало Слобода без осуде. То је простор где могу бити искрена, рањива, огољена и истовремено најјача. Сликам да бих говорила у име свих који ћуте, да бих дала глас емоцијама које други потискују, да бих показала да свака бол може постати светлост, ако је погледамо са разумевањем. Свака емоција, ма колико тешка, има право на своје постојање. Кроз своје слике желим да пренесем поруку да снага није у неустрашивости, већ у способности да поново волиш, да поново верујеш, да поново устанеш.

Ја сам жена, мајка, васпитачица, уметница и поврх свих падова, сумњи и рана, увек се поново рађам из боје, из тишине. Јер уметност, као и живот, није потрага за савршенством већ за истином. У мом стварању, као и у животу, најважнији су вера и упорност. Вера да постоји смисао и када га не видимо, упорност да наставимо и када се све сруши. Јер само они који верују могу да обнове сломљеног човека, кроз разумевање и мир. Исконска љубав не може бити изманипулисана; она остаје нетакнута и када се свет руши. Она не тражи доказ, не мери време, не тражи савршенство. Она само јесте: дубока, тиха, постојана. Дубина и смисао су оно што дају животу његову боју и снагу, као и на платну: само кроз сенку разумемо светлост.

Сликам да бих удахнула душу ономе што ћути, да бих показала да бол и лепота могу живети у истом даху.

Милица Новаковић
У Београду,
7. април 2026.

Рука спаса I

Уље на платну
60 × 90 cm

Непоколеблива

Уље на платну
40 × 50 cm

Циркус живота

Уље на платну
40 × 50 cm

Игра без правила

Уље на платну
70 × 80 cm

Ход у непознато

Уље на платну
40 × 50 cm

Илузија

Уље на платну
50 × 70 cm

Заблуда

Уље на платну
50 × 70 cm

Под тушем тишине

Уље на платну
50 × 60 cm

Повратак мајке

Уље на платну
70 × 100 cm

Незауостављива

Уље на платну
100 x 120 cm

Порука месечини

Уље на платну
60 × 80 cm

Време

Уље на платну
70 × 60 cm

Поглед са Кошара и Паштрака

Уље на платну
90 × 90 cm

Дом
Уље на платну
70 × 100 cm

Ослобађање

Уље на платну
60 × 90 cm

Сигурност

Уље на платну
50 × 70 cm

Феникс

Уље на платну
60 × 80 cm

Рука спаса II

Уље на платну
40 × 30 cm

Непобедива

Уље на платну
30 × 40 cm

Милица

Ову изложбу посвећујем мојој
деци Александросу, Афродити
и Ахилеасу и мојим
родитељима †Зорану и
†Јасмини.

Рођена 1981. године, образована је у Београду, где је завршила Педагошку академију, са дипломским радом из ликовне методике. Своје образовање наставила је на основним струковним студијама за васпитача деце предшколског узраста, а тренутно похађа мастер студије.

Петнаест година живела је и радила у иностранству, у Грчкој, Абу Дабију и Дубаију, где је стекла богато професионално и животно искуство. Паралелно са радом у струци, посећивала је атеље угледних сликара, кроз које је развијала своје знање, искуство и љубав према сликарству.

Њене слике данас се налазе у приватним колекцијама у Дубаију и Београду. Такође је ангажована као илустратор у књижевним новинама „Свитац“, где израђује илустрације, цртеже и ликовне прилоге који прате књижевне садржаје.

Последње две године запослена је у Предшколској установи „Дечји дани“, у општини Стари град, где је започела своје васпитачко искуство. Посебно место у њеном раду заузимају ликовни пројекти које остварује са децом, подстичући њихову креативност, слободу изражавања и љубав према уметности. Радови настали у оквиру ових пројеката и данас се могу видети у централном објекту установе.

У свом уметничком раду истражује однос боје, светлости и емоције, стварајући дела која представљају спој личног искуства, унутрашњег доживљаја и дугогодишње посвећености сликарству.

milicanova.art

Захваљујем се мој брату Мирославу Новаковићу, господину Драгану Јеротијевићу Јеротију и његовој породици.